

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Londýna

motto

S láskou z Londýna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Jules Wake

S láskou z Londýna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JULES WAKE

S LÁSKOU

z Londýna

motto

Přeložila Klára Krasula

Originál v anglickém jazyce *Covent Garden in the Snow* vydalo nakladatelství HarperCollins *Publishers* Ltd.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Covent Garden in the Snow © Jules Wake 2017
Translation © Klára Krasula, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2536-7
ISBN e-knihy 978-80-267-2553-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2554-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2552-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Věnuji své mámě Di, skvělé maskérce,
a svým dětem Ellie a Mattovi,
jejichž nadšení pro divadlo je přímo nakažlivé*

1

Pro: felix@nutsmarketing.co.uk

Od: matilde@lmoc.co.uk

*Předmět: Zpráva s vysokou prioritou – Dochází toaletní papír!
Pracuju až do noci, nahraj mi prosím zápas Arsenalu. A hlavně nezapomeň na toaletní papír!!! Vezmi ho, až půjdeš na nákup. Neber gumové medvídky a arašidy v čokoládě, potřebujeme potraviny, ze kterých se dá něco uvařit!*

Doufám, že jsi někde zabloudil moji knihu Projekt Rosie. Mám nepříjemný pocit, že jsem ji nejspíš zapomněla ve vlaku.

Tilly

Ne! Ne! Přestaň. I když jsem věděla, že to nemá smysl, bušila jsem do klávesnice tak rázně, že moje náramky cinkaly jako tamburína. Nespouštěla jsem oči z monitoru, kde se už zase přehrával *Čarodějův učeň*. Počet odeslaných e-mailů nebezpečně narůstal.

Pět!

Pak deset!

Dvanáct, osmnáct, jednadvacet, třiatřicet!

„Sakra!“ To snad není pravda! *Zpráva s vysokou prioritou – Dochází toaletní papír!*, která měla být odeslána jen Felixovi, se rychle šířila kdovíkam.

Jeanie, moje šéfka, zvedla pohled od paruky, kterou právě upravovala.

„Co jsi to provedla?“ zeptala se, obrátila oči zvýrazněné silnou černou linkou v sloup a postavila se mi za záda. „Neříkej, že jsi zase omylem poslala e-mail Alison místo Felixovi. A přiložila tam místo hlavního herce fotku Pána času a odeslala to hlavní kostymérce do La Scaly.“

Dejte mi kazetu lícidel, pár tužek, správný příčesek a zručným tahem proměním šedesátiletého dědu v neodolatelného Lotharia. Dejte mi počítač a budu si s ním rozumět asi stejně jako se šlehačem bílků.

Za všechno můžou moje mozkové závity, občas stávkují. Se smartphony jsem to už dávno vzdala a ani s hodinkami nikam nechodím včas. Můj vztah k moderním technologiím je jedna velká katastrofa. Prostě na to nemám trpělivost. Ale měla jsem za to, že e-maily celkem ovládám.

Jakmile jednou kliknete na myš, není cesty zpět. Je to něco jako Pandorařina skříňka. A já jsem jí stejně jako Pandora nedokázala odolat. Co taky čekat od holky, která s třicítkou na krku a s Vánoci za dveřmi zjistí, že její snoubenec tráví víc času proháněním koulí po kulečnickovém stole než prozkoumáváním jejích erotogenních zón, a ve schránce jí přistane e-mail s názvem „Santa pro tebe“.

Znělo to roztomile a naprosto neškodně. Když jsem přílohu otevřela, roztomilost eskalovala – na monitoru mi za zvuků rolniček tancoval sexy Santa. Sexy to bylo jen do té chvíle, než stáhnul kalhoty, vystrčil holý zadek a přes rameno na mě hodil lascivní výraz. Když jsem se snažila pohnout kurzorem, abych tu nadílku zavřela, sexy Santa na mě začal vyskakovat ze všech stran jako zmatená masařka. Po počátečním tanečku sexy Santa zamrzl, ale když jsem se ho snažila zbavit, už bylo pozdě.

Když jsem teď zoufale sledovala, jak se e-mailové zprávy se stejným předmětem rozlétají do světa jako váleční poštovní holubi, kteří roznášejí zprávu o nedostatku toaletního papíru, bylo to ještě o poznání horší.

Počet odeslaných e-mailů neustále narůstal.

Šestapadesát, devětašedesát...

Znám vůbec všechny ty lidi?

Zvuk počítačového procesoru pod stolem sílil a nabíral intenzitu startujícího letadla. Vypnout ho už postrádalo smysl. Podle zvuku byl těsně před odletem.

Jeanie tehdy poukázala svým upraveným nehtem na monitor. „Vánoce jsou až za šest týdnů, co to má být?“

„Sexy Santa, očividně. Nemůžu se ho zbavit.“

Zakroutila hlavou. „Neotevřela jsi tu přílohu, že ne?“

„Kdo? Já?“ Věnovala jsem jí široký úsměv a pokrčila rameny. „Možná jo, sakra!“

„A jak to vypadá, Tilly?“

Obě jsme upřeně civěly na monitor. Podvědomě jsem zachytila zavržení dveří od ateliéru.

„Existuje jediné řešení.“ Šla jsem na kolena, vystrčila zadek a udělala tu nejjednodušší akci – vytáhla jsem počítač ze zásuvky.

Zaslechla jsem Jeaniin hluboký výdech.

„Co je?“ Vycouvala jsem zpod stolu a uvědomila si, že se mi vykasala sukně. „Tím přece nemůžu nic pokazit.“

V místnosti bylo ticho. Vycítila jsem, že někdo přibyl. Ten někdo se z ptačí perspektivy koukal na moje oblíbené fialové kalhotky z hedvábí a krajky. Vlastně je svým způsobem tvoří jenom krajka.

Pořád ještě na čtyřech jsem se otočila a zahlédla jsem nad sebou pana Každým-coulem-dokonalého, jak na mě zírá. Podle výrazu v jeho tváři by se dal označit spíš za pana Totálně-vykolejeného.

„Zdravím,“ kvíkla jsem jako přerostlé morče. Nespouštěla jsem z něj oči a začal se mi zrychlovat tep. Když se rozdávaly geny krásy, očividně stál první v řadě.

„Co to tady proboha vyvádíte?“

To fakt nebylo fér! A navíc ten jeho hlas, který se táhl jako čokoládová poleva, se sotva znatelným přízvukem. A když stál ve frontě na sex-appeal, musel vybrat příděl pro celý ročník.

Probodával mě pohledem.

Vážně ode mě očekával nějakou odpověď? Ještě chvilku a začnu slintat. Bože, co se to se mnou děje? Jsem přece šťastně zadaná!

Nejspíš za tím byly jeho zelené oči, vystouplé lící kosti a krátké černé vlasy. Tahle kombinace rozpoutala sexuální přitažlivost a tep mi vystřelil na úroveň hodnou přivolání záchranky. Prostě taková ta prvoplánová touha. Nic víc. Moje hormony se probraly a vzaly ho na vědomí. Když se to tak vezme, mým intimním partiím se doma nedostávalo příliš velké pozornosti. Ano, touha.

UVědomila jsem si, že pořád čeká na moji odpověď.

„Zdalo se, že potřebuje restartovat.“ Odhodlaně jsem pronesla frázi, kterou jsem už párkrát slyšela od Felixe.

Přimhouřil oči a sevřel rty. Polkla jsem naprázdno. I s tím zlověstným pohledem byl zatraceně přitažlivý.

„Restartovat?!“ vyslovil tak jedovatě, že by tím odrovnal celý maskérský tým.

Přikývla jsem s úsměvem plným očekávání.

Zavřel oči a ve tváři měl utrpení. Všimla jsem si, jak se mu při zatnutí zubů napnuly čelisti.

Jen co je stačil povolit, dotkla jsem se jeho ruky. Takové napětí přece nemůže nikomu dělat dobře. „Vždyť jde jenom o počítač. Bude to v pořádku. Vlastně ho ani moc často nepoužívám.“

Periferně jsem zaznamenala, jak Jeanie sotva postřehnutelně zakroutila hlavou.

„Vystačím si s propiskou a papírem.“ Povzbudivě jsem se na něj usmála.

Jeanie se na mě vyděšeně podívala.

V zelených očích se mu zračil údiv, ale jeho pobavení prozradil cukající koutek pusy.

„Víte, kdo jsem?“

Netušila jsem to, ale on očividně očekával, že budu v obraze. V tom obleku, který mu ještě přidával na přitažlivosti (a to tyhle kravaťáky zrovna nemusím), sem moc nezapadal. Vlněné sako zdůrazňovalo jeho široká ramena a kalhoty s pečlivě nažehlenými puky poukazovaly na dlouhé nohy. Že by sem zabloudil nějaký sponzor? Nebo snad přišel na nějaký pohovor? Anebo je tady na jednání?

Potom jsem si všimla, jak se mu pod sakem rýsuje jmenovka. Musí tady být nový... Už mi to docvaklo. Nová posila. Minulý týden všem přišel hromadný e-mail, že k nám nastupuje nějaký machr přes počítače. Nepřišlo mi to důležité, takže zpráva putovala přímo do koše.

Srdce se mi zastavilo a postavila jsem se před monitor, jako bych snad mohla zakrýt svoje nedorozumění.

„Pane z e-mailu... Pane...“ Horší už to ani být nemohlo.

„Walker. Ředitel IT oddělení.“ Řekl to způsobem, jako by byl přinejmenším strážcem svatého grálu.

„Samozřejmě.“

„A vy jste slečna, paní...?“

Pohotově mě představila Jeanie: „Tohle je Matilde Hunterová z našeho týmu.“ Moje jméno vyslovila s francouzským přízvukem, jako by chtěla naznačit, že angličtina není můj rodný jazyk, takže to logicky nemůžu zvládnout s počítačem.

„Přesně tohle jsme nedávno řešili přímo s vedením,“ obrátil se k Jeanii.

Ta jen přikývla. „A jak jsem tehdy upozornila, naše práce s počítači moc nesouvisí. Tady jde především o tvůrčí záležitosti. Rozumíte, co tím chci říct?“

„Nesmysl. Je jednadvacáté století. Jak si vedete evidenci materiálu?“ Rozhlédl se po neuspořádané místnosti plné paruk v různé fázi výroby, které hrály všemi odstíny. K vidění tady byly bílé paruky v rokokovém stylu osmnáctého století, které se dělaly ze srsti jaka, i zlatavé Brunhildiny lokny nebo složitý tizianový příčesek s černými kadeřemi.

„Musíte mít přece přehled, kolik tady máte paruk a jakou máte spotřebu materiálu.“

Já i Jeanie jsme hodily pohledem po staré registrační skříni s ohmatanou kartotékou.

„Nejen tohle místo...“, probodl mě pohledem, „ale i vy potřebujete důslednou reorganizaci.“

Na chvilíčku se mu zablesklo v očích.

„Musíte se naučit ovládat nové technologie. Hlavně nevytahujte kabel ze zásuvky. Nikdy! Vypněte zařízení. Nesmíte...“ Zase mu začal cukat koutek pusy. „Restartuje to.“ Jeho výraz už byl malinko přívětivější. Ale pořád mi naháněl hrůzu. „Nechte to radši na odbornících, prosím.“

„Jasně,“ řekla jsem s oslnivým úsměvem. Díky bohu, že nepřišel o dvě minuty dřív, kdy se začaly odesílat ty e-maily. Mohlo být ještě hůř.

Pro: Všem oddělením

Přivítejme společně našeho nového ředitele IT oddělení, pana M. Walkera, který k nám přišel s praxí z významných finančních institucí.

Jedná se o novou pozici v Londýnské metropolitní opeře. Doufám, že se brzy začlení do kolektivu a všichni mu pomůžete obeznámit se s naší úžasnou prací.

Julian Spencer

Generální ředitel

Londýnská metropolitní opera

2

Po přehnaném povyku v zázemí s parukami působila vypulírovaná maskérna jako operační sál. Místnost osvětlovaly kulaté lampy obklopující zrcadla podél celé stěny. Pod nimi byl dokonale naleštěný pult, před nímž stála seřazená křesla potažená světle hnědou kůží jako trůny očekávající příchod aristokracie.

„Dobrý den, Pietro.“ Jedno z křesel obsadil muž se širokými rameny a mohutným hrudníkem. Čekal tady na mě.

„Tilly!“ Pod tmavým obočím, které kontrastovalo s jeho šedivými vlasy, mu spokojeně zajiskřily oči. Z obou stran ho obklopovali další operní pěvci čekající na příchod maskérů.

„Jak to dneska jde?“ Rozprostřela jsem černou plachtu přes jeho honosně zdobený kostým. „Jak se vnučce líbilo v zoo?“

„Byla nadšená.“

Znělo to spíš jako *nádésená*. Navzdory všem těm rokům v Británii se dodneška nezbavil italského přízvuku. Natahovanými samohláskami mě pokaždé rozesmál.

„Hlavně z hadů.“ Přehnaně se otrásl hrůzou a mrkl na mě v zrcadle. „Odvážná holka. Příště se chystáme do Selfridges na Santu, to bude podstatně snesitelnější.“

Nemyslel to zle. Dvanáctiletou Lottie byl naprosto nadšený a nenechal si ujít příležitost poznat rodiče jejích spolužáků ve

škole v Notting Hillu. To by od hvězdy mezinárodního formátu očekával málokdo.

Připravila jsem si kazetu s líčidly a několikrát jsem zkontrolovala, jestli je všechno na svém místě. Nesnášela jsem, když jsem musela líčení v polovině přerušit, abych našla požadovaný štětec nebo správný odstín tužky na obočí.

Výborně, všechno bylo připraveno. Prohlédla jsem si Pietra v zrcadle. Na dřevěném stojanu před ním se skvěla dlouhá paruka, která dovrší jeho proměnu z milého dědečka v Dona Giovanniho.

„Jak jsi zvládla ráno?“

„Zaútočil na mě nějaký zrádný virus,“ odvětila jsem a zakroutila hlavou. „Myslím, že teď už je úplně všude.“

„Cože?“ V Pietrově tváři se zračily obavy, podvědomě si sáhl na krk. Kdyby nastydl, jeho proslulé hlasivky by to pořádně odnesly.

„Ne, tak jsem to nemyslela,“ zasmála jsem se. „Počítačový virus.“ Poplácala jsem ho po ruce. Nakazit někoho z hlavních představitelů, tím spíš celosvětově proslulého barytonistu, byl maskérský průvih č. 3. „Nejsem infekční.“ Rozhodila jsem rukama, abych umocnila svoje tvrzení.

Zatímco jsem se věnovala konturování a pudrování jeho tváře, vyprávěl mi historky o svém rivalovi – americkém zpěvákovi se slušně rozjetou kariérou, peprné drby o kolezích z dřívějšího představení a potížích se zkoušením nové árie.

O půl hodiny později jsem si sbalila svoje nádobíčko.

„Děkuji, jsi úžasná!“ Pietro se postavil a obdivoval se v osvětleném zrcadle. „Bože, jsem k sežrání.“ Promnul si rozkrok v kožených kalhotách. „Dokonale připravený na svoji denní dávku panenské vášně.“

„Pietro, ty kanče!“ ozval se Vince nanášející poslední líčidla, aby jedné z jeho panenských obětí vykouzlil pohled plaché laně.

Pietrova chůze s lascivně předsazenou pávní vyvolala salvy smíchu. Dokonce i Jeanie, která se před představením snažila navodit klidnou atmosféru, se neubránila úsměvu.

„Ještě jsme neskončili.“ Pokynula jsem na něho a přiměla ho vrátit se na křeslo. „Dokud vám pořádně nenasadím tu paruku, na panny si nechte zajít chuť.“ Prsty jsem mu přejela po čele a popotáhla jsem paruku na všechny strany, aby mu dobře seděla na hlavě. Kdyby mu spadla uprostřed představení, byl by to maskérský průsvih č. 2. Všem se nám do paměti vryla Jeaniina mantra – dokud paruka drží na hlavě, hraje se dál.

„V pořádku?“ Narovнала jsem se a zkontrolovala, jak paruka sedí. Padla mu dokonale. Všechny byly ručně vyráběné. Většinu z nich dodávali osvědčení vlásenkáři, ale ty nejdůležitější se dělaly přímo v divadle. Moc dobře jsem věděla, kolik hodin titěrné a namáhavé práce za tím bylo.

Pietro pohodil umělou hřívou jako lev.

„Myslím, že mi sedne. Možná bych v ní měl jít rovnou domů,“ mrknul na mě, „manželka by byla nadšená.“

„Herci z prvního dějství na scénu, prosím.“ O slovo se přihlásil reproduktor, který narušil klid v místnosti. Najednou všichni ožili a nastal zmatek. Když se blížilo zvednutí opony, probíhající jako manévr profesionální armády, maskéři se snažili doladit na svých svěřencích poslední detaily, než se herci postaví před početné publikum. Ve stejnou chvíli kolem nich poletovaly kostymérky připomínající družičky na svatbě. Všechno muselo být dokonalé.

O několik poschodí níž se s očekáváním výjimečného večera dva tisíce diváků usazovalo na honosné sedačky potažené červeným sametem. Viděla jsem to úplně jasně – vzrušený mumraj přehlušujících se hlasů, mexické vlny způsobené neustálým zvedáním a usazováním kvůli opozdílům hledajícím

svá místa, diváci netrpělivě sledující kukátkem orchestr ladící nástroje.

Když už jsme opustili maskérnu a vydali se chodbou přes divadelní zázemí, Pietro si najednou přitiskl ruku k hrudníku. V tu chvíli to vypadalo, jako by dostal infarkt. Potom se na mě provinile podíval a vytáhl mobil.

„Pietro!“ vykřikla jsem. Mobily byly v zákulisí přísně zakázány, protože mohly rušit techniku. Nikdy dřív jsem ho s mobilem neviděla.

Tvář mu ztvárněla, a když kontroloval příchozí hovor, zamýšleně sevřel rty.

„Musím to vzít,“ prohlásil a vrátil se zpátky do maskérny, kde za sebou zabouchl dveře.

„Sakra! Co teď?!“ Přeslápala jsem z jedné nohy na druhou a pohledem jsem přeskakovala ze zavřených dveří na Jeanii. S tímhle jsem neměla zkušenosti. Na jednu stranu jsem musela hvězdy Pietrova formátu respektovat, na tu druhou jsem ale ručila za to, aby stál na jevišti, až se zvedne opona. Bez výjimek!

„Sakra!“ usoudila Jeanie při pohledu na hodinky. „Jdi pro něho,“ zašeptala a sunula mě ke dveřím. S obavami v očích pohlédla na ostatní herce postávající na chodbě. „Nenech se odbýt! Vyrazíme, ale buď nám v patách!“

Přes dveře jsem zaslechla rozhořčený hlas, ale slova jsem nepochytila. Ani jsem to nakonec nepotřebovala. Pietrův výraz byl všeríkající.

„*Porca miseria!*“ ulevil si, zatímco rozrušeně procházel po místnosti a sypal ze sebe jednu italskou nadávku za druhou.

S očima upřenýma na hodinky jsem se mu postavila do cesty.

„Ehm, Pietro...“ Sekl po mně zlostným pohledem a zakroužil hlavou. Vypadal jako rozzuřený lev, který by mi teď ze všeho nejradši ukousl hlavu.

„Nechci nic slyšet! Ani slovo, rozumíme si?“ vriskal. Milý dědeček byl tentam. Jeho vztek otrásal celou maskérnou. V jeho blízkosti jsem si připadala, jako bych držela boxovací pytel, na kterém si Muhammad Ali trénuje pravý hák.

Cítila jsem, jak se mi orosilo čelo. Bylo to otřesné. Musela jsem ho za každou cenu dostat na jeviště.

Pietro začal remcat jako našťvaný Dalek z *Pána času*.

„To je mi jedno!“ Nervózně procházel podél místnosti a zastavil se jako běsnící býk před útokem. „Zastav to! Pohroz jim soudem!“ zněl hrozivě.

Probodl mě ocelově šedýma očima, až mi na chvílku vynechalo srdce. A je to tady, úplný *Kmotr*!

„Zastav to! Jsi můj agent, Maxi. Nesmí se to dostat ven!“

Při poslechu druhé strany zbrunátněl. „Taky bys přece nechtěl, aby tvoje vnoučata viděla v novinách takovou fotku! Zastav to! Je to tvoje práce! Udělej to!“ Pietro umlčel mobil pohybem plným nenávisti.

„*Merda!*“ doslova vyplivl a mrsknul mobilem tak vztekle, že sjel ke stěně a spadl na zem. „Pietro, omlouvám se, ale musíme jít. Hned.“ Byla jsem sama překvapená, jak profesionálně to znělo. Ve skutečnosti jsem si ale připadala, jako by se mi z hrudníku snažil prokousat netopýr. Musela jsem ho dostat na scénu!

„*Hned?! Očekáváš, že tam hned půjdu?*“ Chytil se za krk a postával tam se zakloněnou hlavou.

„Přesně tak.“ Připadala jsem si, jako bych se zřítíla z útesu, a doufala jsem, že zním dost přesvědčivě. Když mě neposlechně, Jeanie mě zabije. Spoléhá se na mě.

„Jsem rozčilený, hlasivky mám úplně napjaté!“ vykročil ke křeslu jako primadona.

Opatrně jsem se dotkla jeho ruky. „Pietro, věřte mi, že publikum by bylo mnohem rozčilenější než vy. Spousta z těch lidí čekala několik let, aby vás mohla vidět naživo. Nemůžete je zklamat.“

Zpozorněl, přimhouřil oči a přikývl.

„Udělejte to pro ně. Nenechte se nikým...“, pokynula jsem k mobilu na zemi, „ovlivnit.“ Přidržela jsem mu dveře a o krok ustoupila, abych ho vzápětí následovala. Hnal se chodbou, málem jsem za ním musela běžet. Když se nečekaně zastavil, narazila jsem do jeho zad. Zakymácel se, popadl mě za zápěstí a upřeně se na mě podíval.

A co teď? Přestože mi svíral obě ruce, neubránila jsem se zoufalému pohledu na hodinky. Do zvednutí opony zbývaly čtyři minuty.

„Máš ráda svoji práci, že?“ vychrlil na mě. „Přesně tohle jsi vždycky chtěla dělat?“

Přikývla jsem. Na žádné dohadování nebyl čas. Moc dobře věděl, jak to tady mám ráda.

Pietrovo sevření polevilo. V očích měl lítost a ještě něco nečitelného.

„Mám to úplně stejně. Můj táta, obyčejný chlap, pracoval na poli, farmář. Ten jeho hlas... *bellissimo*. Určitě by byl lepší než já, ale nikdy neměl vzdělání. Já potřeboval vzdělání. Peníze na vzdělání.“

Snažila jsem se působit trpělivě, potlačovala jsem gradující nervozitu. Už mi to vyprávěl tolikrát.

Jeho jindy bezchybná angličtina byla pryč. „Tenkrát... jako mladý...“, odmlčel se a pošeptal mi zbytek věty.

Překvapením se mi zastavil dech. Tak to je v háji!

Opona se zvedla s dvouminutovým zpožděním. Publikum zřejmě nic nepostřehlo, zato celá produkce byla na nohou. V zákulisí vládla napjatá atmosféra. „Jsi v pořádku?“ naznačila Jeanie tiše.

Zvedla jsem překřížené prsty a zakroutila hlavou. Vince mě letmo objal.

„Byla to katastrofa,“ zamumlala jsem mu do ucha. „Byla jsem přesvědčená, že nakonec nevystoupí. Je úplně vyřízený.“

Vince se zatvářil vlídně.

Díky krátkému procvičení stupnice, ke kterému jsem Pietra donutila ve výtahu, se mu hlas správně naladil a po pár taktech už ohromoval divadlo. Doufala jsem, že mu publikum promine první nečisté tóny.

„Kde si sakra myslíš, že seš?!“ bodl mě do ucha nepříjemný hlas. Umělecká ředitelka Alison Kreufeldová byla tak rozlícená, že jí malém unikala pára z uší.

„Musela jsem...“

„Tohle je naprosto neomluvitelné! Zítřka se u mě zastav.“ Otočila se na podpatku a zmizela v zákulisí. Když jsem se podívala po ostatních, jejich pohledy byly upřené do země.

Seděla jsem v kuchyni s čelem opřeným o jídelní stůl a hlavou plnou otazníků. Ten den byl k pláči. Proč mě musí Alison Kreufeldová pokaždé přistihnout zrovna při tom, když něco totálně podělám? Jako tenkrát, když jsem si naivně myslela, že na ni udělám dojem, když baletnímu souboru *Labutiho jezera* navrhnu celou řadu účesů. Prostě jsem si tenkrát pořádně nepřečetla její poznámky. Šlo o představení Matthewa Bournea, v němž hráli jenom muži. Ještě několik týdnů mi to dávala pěkně sežrat.

Po takové zkušenosti už jsem měla být po zazvonění telefonu připravená na ledacos. Ještě pořád jsme měli pevnou linku. Číslo znali jen tři lidi – Felixova máma, moje máma a moje sestra.

„Ahoj, Tilly, tady Christelle.“ Její pečlivě vyslovená slova, pronesená jako vždy podrážděným tónem, mi na náladě nepřidala.

„Ahoj, Christelle.“ Ze všech sil jsem se pokoušela aspoň o náznak nadšení. „Jak je? Už nemáš rýmu?“

„Už ne, díky za optání. Měla jsem ji před několika týdny.“

Vážně to je tak dlouho?

„No, někdy je to na dyl,“ pokračovala jsem v naší konverzaci. „A jak to jde v práci? Máš toho hodně?“

„Mám toho nad hlavu. Pořád víc a víc. Ale čím dál důležitější případy, to je dobré znamení.“

Znuděně jsem urovnávala fotografie na krbové římse. Na všech jsem byla s Felixem na přihlouplých pózách v obklopení kamarádů. Uvědomila jsem si, že na každé z nich nás doprovázel někdo jiný. Fotka z pláže – Felix a pět kamarádů zahrabaných po krk v písku. Já, Felix a kamarádi v zábavním parku Alton Towers. Felix se mnou a třemi svými kamarády s jejich partnerkami v den, kdy mě požádal o ruku.

„Máme za sebou skvělý týden. Vyhráli jsme důležitý případ. Máme novou posilu. Není to žádné eso, ale snad se u nás zaběhne. Víš, jak to v branži chodí,“ jako vždy odsekávala slova v krátkých větách.

„Jasně,“ zalhala jsem s provinilým výrazem. Neměla jsem vůbec tušení, jak to v sestřině světě chodí. A stejně tak ona neměla ponětí o tom mém. Soudními případy proploovala jako piraňa, měla skvělé reference a taky uměla být ve správnou chvíli na správném místě.

Nejtenčí ručička odměřovala čas na ciferníku. Uběhlo sotva půl minuty a my už jsme vyčerpaly témata naší konverzace. Přišlo mi to líto. Neměly jsme si co říct.

„Už dlouho ses neozvala mámě. Měla bys jí zavolat. Vyhrála turnaj v bridži. A táta si zase zablokoval záda.“

Moji lítost vystřídal vztek. Obejdu se bez jejích neustálých připomínek. Máma mi přece může kdykoliv zavolat sama. „Chudák táta, zase bude muset zajít za chiropraktičkou. To musí být láska. Přisahám, že s ní tráví víc času než s mámou. Ale ne že bych...“ poznamenala jsem jízlivě.

„Tilly!“ Christelle mě do uší bodla pohoršeným tónem.

„Dělám si legraci.“ Moje nebohá sestra byla kopií svých rodičů. Kus ledu.

„Vážně bys jí měla zavolat.“ Christelle zněla naléhavěji. „A co oběd? Můžeš ve středu? O půl druhé?“

Jak by asi tak reagovala, kdybych jí řekla: „Nemůžu!“? Možná by se jí potají ulevilo. Naše obědy nehýřily zábavou, žádné drby prolévané chardonnay.

„Možná...“ Měla tak nalajnovaný program, že ho nejspíš znala nazpaměť. Diář měla dokonce propojený s mobilem, zatímco já jsem ani netušila, kde ten můj prehistorický model leží.

„Musím se podívat. Kdybych nemohla, dám ti vědět.“

„Café Paul, jako vždy. O půl druhé. Hlavně tam buď včas.“

Zvedla jsem hlavu za dobře známým dupáním připomínajícím slona. To se Felix vydal po schodech do našeho bytu v prvním poschodí. Potom se ozvalo bouchnutí vchodových dveří a jeho slova „Jsem doma, drahá“.

„Vraždil bych za pivo,“ projevil se, když vrazil do kuchyně. Vytáhl z lednice lahev, otevřel ji a žíznivě se napil. „Dáš si ještě gin?“ dodal s pohledem upřeným na můj drink.

„Ne, už mám dost,“ zamumlala jsem a pokynula poloprázdnou sklenicí.

Lehce mě políbil do vlasů a svlékl si svůj oblíbený kabát připomínající vojenskou leteckou uniformu. Přehodil ho přes židli a ani se nehnul, když se kabát sesunul k zemi. Vyhoupl se na

kuchyňský pult, pohupujícím nohama narážel do skříněk a sledoval můj nešťastný výraz.

Trhla jsem sebou. Dvířka sotva držela na pantech.

„Co je s tebou? Vypadáš jako hromádka neštěstí.“

„Špatný den. Úplně na prd. Ten nejhorší z nejhorších.“

„Tak ven s tím. Svěř se strejdovi Felixovi.“

Nespokojeně jsem zakroutila hlavou. „Strejda Felix, to zní dost děsivě.“

„Dáme si mojito?“ zeptal se škádlivě.

„Teď ne.“ Vzdychnla jsem a napila se ginu. „Mojito už bych nemusela zvládnout.“

„Tak to je vážný.“ Zatvářil se dramaticky.

Felix byl někdy svojí snahou působit za každou cenu seriózně na zabití. Vzmohla jsem se na letný úsměv.

„Byl to skandální den. Začalo to virem. Potom jsem dostala přednášku od nového ajťáka a Pietro málem nestihl začátek představení. A pak po mně vystartovala Alison,“ zatvářila jsem se, jako bych polkla nechutný lék, „Kreufeldová a pozvala si mě zítra na kobereček.“ Zakryla jsem si obličej rukama. „Je mi jasné, že se mě chce zbavit. Ta ženská, Arabella Barnesová, by ráda dostala práci na plný úvazek.“

„To nemůže udělat, protože jsi skvělá a Jeanie s Vincem by té Arabelle nejspíš vylepšili kafe projímadlem. I když tomu popravdě moc nerozumím.“ Seskočil na zem. „Jak můžeš vydržet všechny ty otřesné skřeky?“ Přitiskl si ruku k hrudníku, druhou teatrálně pozvedl a předvedl příšerný falzet ve stylu *Bohemian Rhapsody* od kapely Queen. „Zabij mě, prosím tě. Ušetři mě té děsné hudby.“

Musela jsem se tomu smát. „Jsi hrozný. Měl bys někdy přijít do divadla. Určitě by sis to užil.“

Zakroutil hlavou jako vzpurné dítě.

„Jak to můžeš vědět, když jsi to nikdy nezkusil?“

Nasadil opovržením hodný výraz. „Přesně tohle říkají matky, když chtějí, aby jejich děti jedly ty zelené nesmysly jako brokolici, zelí a růžičkovou kapustu. Kdybych někdy měl děti, klidně bych je nechal na gumových bonbonech a zmrzlině.“

„Byly by podvyživené,“ zachichotala jsem se.

„To jo, ale byly by to ty nejšťastnější děti ve městě.“ Dopřál si pořádný lok piva, málem do sebe obrátil celou lahev na jeden zátah a pak ji prudce položil na stůl.

„Tak co jsi teda provedla?“

Začala jsem nahým Santou, protože to byl vlastně ten můj nejmenší problém.

„Ale no tak, drahá. Ty naivko!“ Poskočil, aniž si uvědomil, že dvířka kuchyňské skříňky jsou otevřená, takže se zase o kousek odchlípla. Lehce mě objal a odplul k lednici pro další pivo. „Nedělal bych z toho takový drama. Ty viry jsou úplně běžná záležitost. Není to žádná tragédie. Od toho máš přece nainstalovaný antivirus. To bude v pohodě. Myslím, že ajťáci polovinu pracovní doby lidi děsí viry, aby si mohli připadat užiteční.“

„Máme nového, rovnou hlavního ajťáka. Dost prudí. Viděl mě, když jsem vytahovala kabel ze zásuvky.“

„Myslím, že má na práci mnohem důležitější věci. Dál?“

Přivřela jsem oči. Znovu se mi vybavila panika, kterou jsem prožívala, když jsem nemohla Pietra dostat na scénu. „Něco horšího... Nejhoršího. Kvůli Pietrovi mělo představení zpoždění.“

„A sakra.“ Dokonce i Felixovi došlo, jaký to byl průšvih. Stiskl mi ruku, aby projevil soucit. Moc dobře věděl, jak je pro mě moje práce důležitá.

„Nebyla to vůbec moje vina, ale Alison Kreufeldová to vidí jinak. Nedala mi sebemenší šanci vysvětlit, že Pietrovi někdo volal... Vydírají ho!“

„A jéje? Co provedl? Mají na něho nějaký kompromitující materiál? Načapali ho s nějakým prostitutem?“

„Felixi! Přestaň!“

„Tak co teda provedl? Něco ještě horšího?“ Jeho zvědavý pohled mě přiměl ke krátkému zaváhání. S dychtivým očekáváním pikantních informací si netrpělivě pomlaskával.

Zhluboka jsem se nadechla. „Byl totálně vytočený. Když byl mladý, jeho rodina mu nemohla zaplatit lekce zpěvu. Vydělal si na ně hraním v pornu.“

„Nemůžu se dočkat, až to řeknu Kevinovi!“

„Felixi! Nikomu o tom nesmíš říct!“

„Dělám si srandu. Tak co se stalo?“

„Pietrovi vyhrožuje bývalý švagr, že pokud mu nepůjde na ruku, bude kontaktovat média. S malou protislužbou může předejít velkému problému.“

„Dovedeš si to představit? Když po tom půjdou média, ten film se okamžitě objeví na internetu. Když kolem toho nebude dělat rozruch, nejspíš se k tomu pornu nikdo nedostane.“

„Ten se ale nezdá!“

Zakroutila jsem hlavou a povzdechla si. Chudák Pietro. „Něco málo mi k tomu řekl, znělo to dost peprně. Kam se na to hrabe lady Chaterlyová. Zdá se, že hrál mladého zahradníka, kterého svedla nějaká komtesa. Prý se to jmenovalo *Il Gardiniere*.“

„Obdělával jí zahrádku,“ vyprskl Felix smíchy. „Klasika, prostě Pietro. Někdo by za to video zaplatil balík.“

„Felixi, to ani neříkej! Tohle není legrace. Je mi ho líto. Neviděl jsi, jak strašně ho to vzalo. Málem ani nezvládl dojít na jeviště.“

„Moc to prožíváš. Zvládne to,“ odbyl mě Felix. „Špatná reklama je taky reklama.“

Pro: Oddělení vlásenkářů a maskérů

Od: IT oddělení

*Všem důrazně připomínám, že je zakázáno otevírat přílohy
z neověřených zdrojů a stahovat podezřelé soubory.*

M. Walker

Ředitel IT oddělení

Londýnská metropolitní opera

3

Celou noc mě pronásledovaly sny, v nichž bomby ve tvaru srdce dopadaly na Londýn a měnily město ve spoušť, zatímco mi Alison Kreufeldová podávala přilbu protivzdušné obrany. Po ránu jsem se nemohla pořádně rozkoukat. Neposlušné kudrny jsem si hedvábným šátkem svázala do nedokonalého copu. Chvilku jsem v zrcadle sledovala svůj nepřítomný výraz a zaměřila jsem se na kruhy pod očima. To nadělení by nedokázala napravit ani maskérna v plné pohotovosti.

Hodila jsem pohledem po monitoru v pracovně. Dneska se mu radši vyhnu. Právě přicházející Vince se na mě pousmál a objal mě.

„Dobré ráno, Tilly. Chceš, abych ti zkontroloval e-maily?“

„Ani ne. Jsem snad prokletá. Počítače se nedotknu, dokud to nebude vyložene nutné.“

„To mi připomnělo, že tady máš několik zásilek.“ S potutelným výrazem pokynul k mému stolu.

„Ha, ha, ha!“ Sekla jsem očima po pyramidě z rolí toaletního papíru na mém pracovišti. „O zábavu tady fakt není nouze.“

Podle velikosti pyramidy jsem usoudila, že můj e-mail včera dorazil úplně ke všem zaměstnancům. Ohromné. Alison Kreufeldová bude v ráži.

Když jsem si připravila líčidla, abych se pustila do práce, přiloudal se ke mně Vince. „Mohl bych si půjčit... jeďda, ty kruhy pod očima potřebují zamaskovat.“

„Díky,“ zamumlala jsem. Už jsem na ně vyplácala půl tuby korektoru. „Moc jsem toho nenaspala.“ Nanesla jsem si dvě vrstvy. Jeho kůže oproti té mojí vyloženě zářila svěžestí. „Zatímco ty překypuješ energií. Za to může ten omlazující balzám?“

„Nedám na něj dopustit. Hlavně když chodíš domů za svítání.“

„To jako pozdě v noci, nebo brzo ráno?“

„Bylo by smutné jen pracovat a nedopřát si žádnou zábavu. Člověk musí občas upustit páru, drinky, tanec, však to znáš.“

Za ním se ozvala Jeanie: „Drinky a tanec? Kde na to bereš energii?“

„Jsem v nejlepší formě,“ zaševelil Vince.

„Proboha!“ sykla Jeanie. „Který je to tentokrát?“

Vince našpulil rty a potáhl nosem. „A kdo tvrdí, že je za tím nějaký chlap?“

S Jeanie jsme si vyměnily pohledy. „Vždycky je za tím nějaký chlap.“

Vince naprázdno polknul. „Tentokrát ne.“ I když se snažil znít přesvědčivě, vyznělo to pateticky. „Jsme jen kamarádi.“

„Ale no tak,“ natáhla jsem se po jeho ruce. Zdálo se, že má v lásce věčně smůlu, kéž by se mu někdy podařilo najít dokonalého partnera.

Jeanie obrátila oči v sloup. „Chceš říct, že je hetero?“ Zakroutila hlavou. „Vinci, Vinci, co jen si s tebou počneme.“

„Není hetero,“ doslova vyplivl v návalu vzteku. „Jen v tom nemá jasno.“

„Vážně?“ pohládila jsem ho po ruce. „Možná půjde s barvou ven.“

Ucuknul přede mnou. „Tobě se to snadno říká,“ nasadil nešťastný výraz, „zasnoubená paničko.“

Jeho slova mě zasáhla jako nečekané krupobití, až jsem se zarazila. Takhle jedovatý Vince nikdy nebyval. Jeanie ztuhl úsměv na rtech.

„Promiň, Tilly, promiň.“ Zaraženě si mě prohlížel. „Nemyslel jsem to tak.“

Jeanie se na něho chápavě podívala.

Už jsem se ho neodvažovala dotknout. „V pohodě, chápu tě. Kdyby sis o tom někdy chtěl promluvit...“ Podívala jsem se na Jeanie, ale z její tváře jsem nic nevyčetla. Uvědomila jsem si, čím si nedávno prošla.

„Díky, zlato, ale tentokrát mi nikdo nepomůže.“ Jeho výraz mě nabádal, abych ho utěšila, ale něco v jeho očích mě varovalo, abych se držela stranou.

„Dobře, práce nepočká.“

„Konečně. Potřebujeme pohnout s *Romeem a Julií* pro příští sezonu.“ Oči se jí rozšířily nadšením. „Bude se to odehrávat v regentském období.“

„Ach,“ mnula jsem si ruce, „to bude dřina.“

„Dřina,“ skuhral Vince, „Tilly to v Národní portrétní galerii zvládne dřív než Fagin stačí několika lidem vybrat kapsy.“

Při představě, jak budeme shánět požadované paruky, mě svrběly prsty.

„Dřív než se vydáš do terénu, začneme tady.“ Jeanie ukázala na hromadu obrovských knih na podlaze u svých nohou, která zabrala většinu její kanceláře o velikosti šatní skříně.

„Budu spravedlivá. My dvě se podíváme na to, abychom měly nějakou hrubou představu o dámách v tomto období, a ty Vinci,“ posunula k němu nohou hromádku knih, „se pro změnu zaměříš na pány.“

Vince na mě mrknul. „Výborně, pastva pro moje oči.“

Zhruba po hodině, během níž Vince do knih lepil žluté lístečky, dělal si poznámky a občas pronesl „Co třeba tohle?“ se postavil. „Holky, moje kolena už to nedají. Nutně potřebuju kofein.“

„Tvým kolenům to sotva pomůže, ale proč ne?“ pokynula jsem prázdným hrnkem.

Když kolem mě prošel, natáhla jsem si nohy do uvolněného prostoru. Pak mě ale píchlo v zádech.

Jeanie zazvonil mobil. Na tváři se jí objevil pokorný výraz. „Hned ji tam pošlu.“

Kancelář Alison Kreufeldové byla mnohem větší než ta Jeaniina. V této místnosti se člověk mohl pořádně rozmáchnout. Když jsem přistoupila k otevřeným dveřím, nepatrným kývnutím mě pozvala dál. Už jsem tady párkrát byla, ale pořád mě nepřestával fascinovat interiér zdobený nejrůznějšími návrhy a skicami masek, kostýmů a scénického osvětlení. Měla zodpovědnou práci – něco jako pavouk ve středu pavučiny, jejíž jednotlivá vlákna vytvořila výsledný dojem představení. Neměla jsem ji moc v oblibě, její pověst ji předcházela.

„Dobré ráno, Matildo, posad' se.“

Pokynula hlavou a povzdechla si: „Včera to byla naprostá katastrofa.“

„Ano, Pietro... měl krizi.“

„Pokud jde o něj... má obrovský talent. Nemůžu ho seřvat. Ale tebe ano. Je to tvoje zodpovědnost, aby byl tam, kde má být. Tebe můžu vykopnout. A věř mi, že to moc ráda udělám, pokud se tahle katastrofa bude opakovat.“

Co mi tím chtěla naznačit?

„Mrzí mě to, ale...“

„Už jsem řekla. Nemíním o tom dál diskutovat. A ano, není to vůbec fér, ale tak to prostě chodí a ty se s tím budeš muset nějak srovnat.“

Alison si povzdechla a zadívala se oknem ven.

„Jsi dobrá maskérka, máš talent. Ale dobrých a talentovaných maskérek je hromada. Venku stojí dalších deset frontu na tvoje místo.“ Klepla prstem o okenní tabuli. „Musíš být lepší než dobrá. Poradit si v každé situaci. Třeba když máš Pietra stůj co stůj přitáhnout na jeviště. Bereš to na lehkou váhu. Máš na svých bedrech obrovskou zodpovědnost.“

Otevřela jsem pusy. Přece jsem Pietra nakonec na prkna dostala. Ve výťahu jsem ho zpracovala. Přiměla jsem ho procvičit si stupnici. Nakonec měl dvě minuty zpoždění, ale nebyla to moje vina.

„Měla bys být ráznější. Zbytečně moc ustupuješ. To je neakceptovatelné. Ztrácíš tím body. Vedení se rozhodlo od nového roku obsadit pozici zástupkyně vedoucí oddělení. Je to manažerská pozice.“ Probodla mě pohledem. „Hledáme ve vlastních řadách i venku. Byla bych ráda, kdybys o to místo usilovala, ale musím vidět, že dokážeš prosazovat svoje cíle. Budeš pod drobnohledem. Ještě jeden přešlap a máš to spočítané. Do Vánoc to ber jako zkušební dobu.“

Pusy jsem otevřela ještě víc. Tentokrát jsem si to hned uvědomila a rychle jsem ji zavřela. Její pohled svědčil o tom, že si toho stačila všimnout.

„Zkušební dobu?“ Co to má sakra znamenat?!

„Ano. Během několika následujících týdnů budu velmi pozorně sledovat tvoje nasazení a na konci se rozhodnu, jestli tě na to místo doporučím, nebo ne. Pouštíš se do všeho po hlavě a neuvědomuješ si důsledky,“ pokračovala. „Správný manažer musí všechno zvážit a až potom konat.“

„O tu pozici mám opravdu zájem. Mám to tady moc ráda...“

„Toho si vážím, ale nehledáme někoho, kdo si to jen odpracuje, potřebujeme někoho, kdo bude přemýšlet v širších souvislostech. Máš to tady ráda. Fajn. Jsi dobrá. Úžasná. Ale ve skutečnosti jsi jen bezvýznamné ozubené kolečko ve velkém soukolí. Maskéři... ano, jsou důležití. Ale stejně tak zvukaři, kostyméři, technici, osvětlovači, rekvizitáři. Kdybys byla ve vedení divadla, nemohla bys svůj obor zvýhodňovat. Není významnější, lepší, zásadnější ani v ničem důležitější. Znímám to všechno do detailu – energii, kterou všemu věnujete, množství práce, která za tím vším je, ale...“, odmlčela se a chladně se na mě zadívala, „když nezvládneš přitáhnout hlavní hvězdu na to podělaný jeviště, veškerá vynaložená snaha je v háji a znevažuješ tím práci všech, kteří se na představení taky setsakramentsky nadřeli a nikdo o nich neví. Dokážu se smířit s primadonami na jevišti, ale ne v zákulisí.“

Sedla si ke stolu a začala listovat diářem.

„Musíš mi dokázat, že máš na víc než na česání vlasů. A odpusť si všechny ty nesmysly, jako když jsi poslala fotku podělaného Pána blbého času hlavní kostymérce v La Scale, která očekávala snímky naší hlavní herečky. Ano, doneslo se to ke mně. A všichni jsme vypadali jako idioti. Zrovna když jsme jen krůček od toho, abychom převálcovali Královskou operu!“

„Bylo to...“ Jeden z mých nejbližších přešlapů.

„Neprofesionální!“

„Ale... nakonec se tomu zasmáli,“ dodala jsem nesměle.

„Zasmáli?“ Její hlas zněl jako praskající rampouchy. „Zničila jsi tím reputaci Londýnské metropolitní opery, proslulé světoznámé instituce zaměstnávající špičky ve svých oborech, ne bandu zaostalců, kteří neovládají moderní komunikační technologie. Co o nás asi takové přešlapy povídají?! Že jsme se

zasekli někde v podělaným pravěku?! Měli bychom být průkopníky v našem oboru, uměleckými vizionáři, avantgardisty, měli bychom bořit hranice, inovovat, růst ve všech směrech!“

Kousla jsem se do rtu, zatímco pokračovala ve svojí litanii, a nevzdávala jsem se naděje. „Budu ráda, když se o tu pozici budeš ucházet. A pak tady je ještě ta včerejší nepříjemnost s virem, která mě přivádí k dalšímu klíčovému hledisku tvojí zkušební doby.“ Popadla pero a do diáře si k určitému datu zapsala moje iniciály. Štědrý den.

Sevřelo se mi srdce.

„Máš snahu mi to nějak vysvětlit?“

Ušklíbla jsem se. „Samozřejmě. Omlouvám se. Nemyslela jsem si, že je to až takový problém.“ Pokrčila jsem rameny.

„Jasně,“ sykla. „Dokážeš si představit, jaký povyk ta tvoje kravina způsobila?“

„Ne.“ Doufala jsem, že to projde bez většího povšimnutí. „Co se stalo?“

„Stalo se to,“ slova málem vyplivla, „že ta příloha byla odeslána na každý kontakt z tvého adresáře.“

„Ach.“ Zavrtěla jsem se na židli. Znělo to jako naprostá katastrofa.

„A totéž se potom stalo se všemi jejich kontakty a tak dále...“

Aha, takže to bylo ještě horší. Studem mi hořely tváře.

„Moc se v tom nevyznám, ale pan Walker, nový ředitel našeho IT oddělení, došel k závěru, že ta záležitost mohla mít dalekosáhlé důsledky, pokud by se ji nepodařilo včas identifikovat a zasáhnout.“ Probodla mě pohledem. „Skvělá zkušenost hned ze začátku. Kvůli tobě si musí myslet, že jsme banda neschopných blbců.“

„Ale...“ Radši jsem sklopila zrak. Tváře už jsem měla úplně rudé.

„IT oddělení trvalo celou noc se toho viru zbavit. Protože ses o něj ochotně podělila s každou e-mailovou adresou v téhle budově.“

Sevěřela jsem rty a přisedla si ruce. „Omlouvám se.“ Připadala jsem si totálně bezvýznamná. „Vážně se moc omlouvám.“

„Mně se omlouvat nemusíš. Měla by ses omluvit panu Walckerovi a Fredovi, jeho zástupci, který vynaložil značné úsilí, aby ten problém odstranil. Na nového IT ředitele ta záležitost neudělala zrovna ten nejlepší dojem.“

„Proboha,“ zaúpěla jsem v duchu. Naše první setkání nedopadlo vůbec dobře.

„Je to vážně trapas. Stálo nás spoustu úsilí přesvědčit ho, aby k nám nastoupil. Julian Spencer tím není zrovna nadšený. Naplnila jsi ty nejhorší představy, jaké pan Spencer mohl mít o naší společnosti v souvislosti s technologiemi dvacátého prvního století.“

Civěla jsem na stůl a snažila se formulovat nějakou vhodnou omluvu, ale bohužel mě nic nenapadlo. Po prvním incidentu jsem doufala, že pana-úžasného-až-na-zabití už víckrát neuvidím.

„Posloucháš mě?“ Zapřela se rukama o stůl a děsila mě svým pohledem.

Přikývla jsem.

„To je dobře. Rozhodla jsem se totiž, že nového ředitele IT přesvědčíme o tom, že všechna oddělení jsou připravená učinit pokrok. Všichni zaměstnanci mají zájem o nové technologie, které nám budou sloužit.“

Cože? Odpolední čajíčky? Představovala jsem si panely, které se na naši žádost vysouvají a na úžasné porcelánové sadě nám servírují čaj společně s čokoládovým éclairrem. Pak mi došlo, že jsem přestala vnímat její slova.

„...profesionál, který má pod kontrolou celé IT oddělení a dohlédne na zavedení nových systémů v praxi.“

Uvelebila se ve velkém koženém křesle jako Bill Gates, kterému najednou došlo, že jeho potenciální zákazníci mají pár mozkových buněk.

Cože? Nejspíš mi něco uniklo.

„V rámci zkušební doby budeš spojkou mezi IT a oddělením, které se stará o líčení a vlasy. S panem Walkerem budeš úzce spolupracovat na zavedení vhodného softwaru, aby se naše postupy zmodernizovaly.“

„Já?“ To snad nemohla myslet vážně. „Ale já...“

„Už je rozhodnuto. Dneska tě očekává.“

„Kdo? Pan Walker?“ Zatařala jsem prsty do hrany židle.

Její pohled naznačoval souhlas.

„Ale... mám spoustu práce... skutečné práce. Návrhy pro Julii. A musím připravit Pietra na večerní představení.“

Usmála se, ale nebyl to žádný milý úsměv. Důrazně poklepala po diáři.

„Pan Walker mě bude o tvých pokrocích informovat.“

Pokusila jsem se o vstřícný výraz. Kalich hořkosti si očividně vypiju až do dna.

Když jsem se zvedla k odchodu, Alison se sehnula pod stůl.

„Dáreček.“ Podala mi roli toaletního papíru.

„Nabídla ti místo zástupkyně šéfky maskérny?“ vyprskl na mě Vince, když jsem se o půl hodiny později vrátila do Jeaniina kamrlíku.

„Špatně sis to vyložil,“ reagovala jsem. „K smrti mě nenávidí. Podle ní jsem úplně marná, budižkničemu, průšvihářka a ještě k tomu amatérka. Můžu s klidem říct, že rozhodně nepatřím mezi favority na to místo.“

Jeanie se na mě nedůvěřivě podívala. „Vážně ti to takhle řekla?“

Pokrčila jsem rameny.

„Nebo sis z toho vzala jenom to špatné a ignorovala jsi všechna pozitivita?“

„Pozitiva,“ opravila jsem ji s pohledem upřeným k podlaze. „Chce po mně, abych se sešla s Vládcem temnoty a řešila s ním zavedení softwaru v našem oddělení.“

„Cože? S tím novým ajťákem? Ty máš ale kliku! Ale upřímně si nemyslím, že je na stejné lodi jako my.“

Jeanie střelila pohledem po Vinceovi.

„V každém případě nám to zkvalitní život, když si budeme líp rozumět s tím krámem,“ kývla směrem k počítači.

„Ale já nechci...“

Jeanie si odfrkla. „Jedna schůzka tě nezabije. Jsi skvělá mas-kérka, ale zdá se, že to nestačí.“

Srdce mi poskočilo. To samé mi řekla Alison. Jeanie s ní pravděpodobně na tohle téma už vedla řeč, koneckonců to byla moje nadřízená.

„Potřebuješ se předvést v tom nejlepším světle.“ Vrátila se k hromadě knih na stole. „Musíme na tom máknout.“

Po tomto jasném povelu jsme s Vincem sklonili hlavy, abychom pohnuli s prací.

V Londýnské metropolitní opeře je dobrodružstvím i jízda výtahem. Můžete tam narazit na členy orchestru v obleku, kteří s pohupujícími pouzdry od houslí vzbuzují dojem mafiánů. Nebo na rekvizitáře s kašírovaným humrem, kostymérky zavalené hromadou šifonu, kulisáky zapatlané barvami a dětské tanečníky, kteří na sobě mají pokaždé několik vrstev oblečení a táhnou s sebou tašky odpovídající dvojnásobku jejich velikosti. Ale dneska jsem ve výtahu ničemu z toho nevěnovala pozornost. Soustředila jsem se na svoje splašené srdce.

Chodbou k IT oddělení jsem se šourala tak pomalu, jak jen to šlo. Když jsem přešla přes zázemí zvukařů, v suterénu to vypadalo úplně jinak. Všude se vinuly kilometry kabelů připomínající plejádu hadů v džungli – modré, černé, spirálové, rovné, všechny zakončené těmi kovovými věcmi nejrůznějších variací. Prošla jsem kolem skladů a konečně jsem dorazila do IT oddělení. Byla jsem tady dole jen párkrát, ale tentokrát jsem to tam skoro nepoznávala.

„Přišla ses podívat na tu pohromu?“ ohnal se po mně Fred nakloněný k monitoru počítače centrálního systému uprostřed místnosti a kroutil hlavou. „Kvůli tobě jsem tady trčel do tří do rána.“

„Fakt to byl takový průšvih?“ zeptala jsem se při pohledu na jeho naštvaný výraz. „Omlouvám se.“ Chudák Fred už mi několikrát zachránil krk. Nedávno mi pomohl při nešťastném incidentu, kdy se mi do klávesnice vylila cola.

„Omlouvat se budeš, až si na tebe posvítí Pan Důležitost.“ Fred obrátil oči v sloup a vrátil se k monitoru. Rychle jsem se rozhlédla po místnosti.

„Proboha, co se tady stalo?“

„Marcus.“ Fred kývl směrem ke stěně, za níž se nacházela kancelář.

Aha, takže za tím M. byl Marcus. Hodilo se to k němu, znělo to dost namachrovaně.

Zdálo se, že celá místnost prošla velkou čistkou. Konečně jste tady mohli vidět podlahu a u protější zdi nablýskané bílé skříňky připomínající šatnu Stormtrooperů. Otevřená dvířka odhalovala police plné uspořádaných náhradních myší a klávesnic, zelené desky do počítačů a další věci, které jsem moc neznala.

„Praktické, jako ze Star Wars.“

„To odkoukal v dřívější praxi,“ dodal Fred a pohledem spočinul na šéfovi, který byl vidět za prosklenými dveřmi. Seděl zády k nám a překvapivě ladnými pohyby gestikuloval s telefonem přiloženým k uchu. „Má to tady pod kontrolou.“

„Připadá mi jako Darth Vader, jen bez toho astmatu.“

Freda jsem tím očividně pobavila. „Mohl by to být obyčejný chlap, který dělá svoji práci. Ale má neuvěřitelný tah na branku.“

Na Freda už očividně stačil udělat dojem. Většinou je dost neformální. I když s řídnoucími dlouhými vlasy a pneumatikou na břiše už dávno nevypadá jako surfař.

„Přesně. Ale zatím tady mezi nás nezapadá. Když si nasadíš vikingskou helmu jako Thor a s kladivem nasprejovaným na stříbrno vyrazíš na Comic Con, jsi jedním z nás.“

Zasmála jsem se tomu, jak v rozpacích analyzoval očima strop.

„Viděla jsem fotky na Facebooku. Kluci od rekvizit mi řekli, že ti udělali pořádné kladivo.“

„Byla to paráda. Měla bys vidět kostým, který pro mě letos šije Leonie. Je luxusní!“ V očích mu zajiskřilo. „Nenalíčila bys mě?“

„Jasně, ráda... jen mi prosím neříkej, že chceš jít za tu modrou věc z X-Menů.“

„Mystique? Ne, je to ženská.“ Fred se znechuceně zašklebil.

„A ty jsi přesvědčený o tom, že vydávat se za týpka z jiné planety je přijatelnější než se převléknout za jiné pohlaví?“

Pokrčil rameny.

„Za co teda jdeš? Musím si to kvůli líčení nastudovat.“

„Za Jokera. Leonie mi šije fialový oblek.“

„Jo, ten z Batmana. Rozmáznuté rty. Bílá tvář. Zelené vlasy.“ Nedůvěřivě jsem si pohlížela Fredovu řídnoucí kšticí. „Ta barva nejspíš jen tak nepůjde dolů.“

„Zelené vlasy nějak přežiju. Je to v sobotu za tři týdny.“